In de Zaak:

„CHAMBRE SYNDICALE DE LA SIDÉRURGIE FRANÇAISE",

Vereniging van bedrijfsorganisaties naar Frans recht, gevestigd te Parijs,

ten deze domicilie gekozen hebbende ten kantore van de „Chambre syndicale de la sidérurgie française", Boulevard Joseph II 49, Luxemburg,

vertegenwoordigd door haar Voorzitter, de heer J. Raty,

bijgestaan door Mr. J. P. Aron, Advocaat bij het Gerechtshof te Parijs,

Eisende Partij

tegen

HOGE AUTORITEIT VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAP VOOR KOLEN EN STAAL,

ten deze domicilie gekozen hebbende Place de Metz 2, Luxemburg,

vertegenwoordigd door Mr. G. Olivier, Juridisch Adviseur bij de Hoge Autoriteit, als Gemachtigde,

bijgestaan door Prof. A. de Laubadère, Hoogleraar aan de Faculteit der Rechtsgeleerdheid te Parijs,

Verwerende Partij

betreffende het beroep tot nietigverklaring van de artikelen 6, lid 3, 8 en 9 van Beschikking No. 2-57 de dato 26 januari 1957 van de Hoge Autoriteit, gepubliceerd in het *Publikatieblad van de Gemeenschap No. 4 van 28 januari 1957*, en bijgevolg van de artikelen 3, lid 1 *b*), 4, lid 3, 5, 6, lid 1 en 2, en 7 van genoemde Beschikking,

HET HOF VAN JUSTITIE

samengesteld als volgt:

M. Pilotti, *Voorzitter*

A. van Kleffens en L. Delvaux, *Voorzitters van respectievelijk de Eerste en de Tweede Kamer*

P. J. S. Serrarens, O. Riese, J. Rueff en Ch. L. Hammes, *Rechters*

Advocaat-Generaal: M. Lagrange

Griffier: A. Van Houtte

wijst het volgende

VONNIS

TEN AANZIEN VAN DE FEITEN:

1. De feiten

Beschikking No. 2-57 — waarbij voorts de geldigheidsduur der Beschikkingen Nos. 26-55 en 3-56 wordt verlengd — bevat één enkele voorziening zowel ter regeling van de prijsverevening voor ingevoerd en binnenlands schroot, als ter bereiking van besparingen op schroot. Deze Beschikking voorziet behalve een basistarief, nog een aanvullend tarief, berekend naargelang van de hoeveelheid, waarmede het schrootverbruik in de bestaande installaties het verbruik gedurende een in het verleden gelegen referentieperiode te boven gaat. Teneinde met alle individuele situaties rekening te houden, staat het aan iedere onderneming vrij haar eigen referentieperiode te kiezen (een periode van zes kalendermaanden binnen zeven opeenvolgende maanden, gelegen tussen 1 januari 1953 en 31 januari 1957).

Artikel 8 bepaalt, dat de aanvullende heffing slechts geleidelijk verhoogd zal worden, terwijl de ondernemingen krachtens artikel 9 in aanmerking komen voor een vermindering van de aanvullende bijdragen — welke vermindering in totaal 100 % kan belopen — in verhouding tot de percentages waarmede haar verbruikscoëfficiënt voor haar installaties en fabricagemethoden mocht zijn gedaald.

De *eisende partij* stelt, dat zij in kennis werd gesteld van de ontwerpen van de verwerende partij, welke uiteindelijk tot Beschikking No. 2-57 hebben geleid, doch dat zij zich met geen daarvan akkoord heeft kunnen verklaren.

Zij stelt vast, dat er geen noodzaak aanwezig was tot een ingrijpen als met Beschikking No. 2-57 geschiedde: het is niet te verwachten, dat het tekort aan schroot in de Gemeenschap onbeperkt zal toenemen, en het vertoont reeds een dalende tendens, hoewel de staalproduktie haar maximum heeft bereikt; bij de prijsverevening voor ingevoerd schroot is rekening gehouden met de eisen van de markteconomie en is niet verhinderd, dat de kostprijs van

schroot voor de staalindustrieën aanzienlijk is toegenomen; deze ondernemingen waren voldoende op de hoogte van de vooruitzichten voor de bevoorrading met grondstoffen om uit eigen beweging de produktie van ruwijzer te vergroten, waardoor het schroottekort zou worden opgeheven; zij gingen hiertoe over in 1956 en zelfs reeds in 1955.

Ten slotte beweert de eisende partij, dat Beschikking No. 2-57 niet de enig mogelijke oplossing vormde voor het vraagstuk zoals de Hoge Autoriteit dit zag. De gekozen oplossing is voor bepaalde staalondernemingen de meest bezwaarlijke en de meest kostbare.

De *verwerende partij* antwoordt hierop, dat zij te kampen had met het probleem van een structureel deficit op de schrootmarkt van de Gemeenschap; zij moest voorzien in de tekortkomingen van het aan Beschikking No. 2-57 voorafgaande systeem, door het gevolg op te heffen van het vereveningsstelsel, hetwelk hierin bestond, dat het tot een verhoogd schrootverbruik aanmoedigde; zij zag zich geplaatst tegenover zowel het vraagstuk der prijzen als dat der kwantiteiten. Zij moest derhalve een beleid voeren, hetwelk in hoofdzaak ertoe moest strekken een algemene toeneming van het schrootverbruik tegen te gaan en een zo zuinig mogelijk gebruik daarvan te bevorderen.

2. Conclusies van partijen

De *eisende partij* concludeert,

„dat het den Hove behage nietig te verklaren de artikelen 6, lid 3, 8 en 9 van Beschikking No. 2-57 de dato 26 januari 1957, en bijgevolg de artikelen 3, lid 1 *b*), 4, lid 3, 5, 6, lid 1 en 2, en 7 van genoemde Beschikking, zulks met veroordeling van de Hoge Autoriteit in de proceskosten".

De *verwerende partij* concludeert,

„dat het den Hove behage het tegen Beschikking No. 2-57 ingestelde beroep te verwerpen, daar deze Beschikking geen „détournement de pouvoir" inhoudt ten opzichte van de eisende partij, met alle rechtsgevolgen van dien, in het bijzonder ten aanzien van de proceskosten".

3. Middelen en argumenten van partijen

A – TEN AANZIEN VAN DE ONTVANKELIJKHEID

1. Kon een „détournement de pouvoir" ten opzichte van de eisende Vereniging worden begaan?

Volgens de *verwerende partij* blijkt uit 's Hofs vonnissen in de zaken 3- en 4-54, dat het voor de ontvankelijkheid van een beroep, ingesteld door een vereniging van ondernemingen, voldoende is, dat bepaalde ondernemingen de gevolgen der bestreden Beschikking ondergaan, terwijl zij de overige leden niet raken. Voorts heeft het Hof in de vonnissen 8- en 9-55 beslist, dat de 2e alinea van artikel 33 van het Verdrag een uitzonderingsgeval betreft, hetwelk zijn verklaring vindt in de omstandigheid, dat hier een individueel element aanwezig is, dat als zodanig overweegt. Daar het in casu een beroep van een vereniging van ondernemingen betreft, moet derhalve een collectief belang worden aangenomen. Kan aan dit collectieve belang een grotere betekenis worden toegekend dan aan de bijzondere belangen van de leden der Vereniging, indien deze laatste belangen onderling strijdig zijn?

De *eisende partij* betoogt, dat de bestreden bepalingen van Beschikking No. 2-57 schade toebrengen zowel aan het algemeen belang, als aan het individuele belang van bepaalde ondernemingen, leden van de eisende Vereniging. Het beroep is om deze beide redenen ontvankelijk.

2. Houden de voorgedragen middelen „détournement de pouvoir" in?

a) De *verwerende partij* heeft in de considerans van Beschikking No. 2-57 tot uitdrukking gebracht, dat haar hoofddoel bestond in de regelmatige schrootvoorziening van de gemeenschappelijke markt tegen redelijke prijzen. De eisende partij heeft echter zelfs niet gesteld, dat de bepalingen van deze Beschikking niet tot genoemd doel konden leiden. Wanneer evenwel blijkt, dat het met de Beschikking beoogde hoofddoel in overeenstemming was met het Verdrag, dan kan bezwaarlijk „détournement de pouvoir" worden aangenomen.

De *eisende partij* antwoordt, dat Beschikking No. 2-57 enerzijds de voorafgaande regeling handhaaft en anderzijds nieuwe voorschriften geeft. Voor zover zij het vroegere vereveningsstelsel handhaaft, heeft de Beschikking inderdaad ten doel de regelmatige schrootvoorziening tegen redelijke prijzen te verzekeren. Het beroep richt zich niet tegen het prijsvereveningsstelsel, doch tegen de bepalingen der Beschikking, waarbij nieuwe voorschriften worden gegeven.

b) De *verwerende partij* verdeelt de acht middelen van het verzoekschrift in vier groepen, welke respectievelijk verband houden met de artikelen 3, 54, 59 en 65 van het Verdrag. De grief met betrekking tot artikel 65 berust kennelijk op een onjuiste interpretatie van artikel 53; de eisende partij betwist dit niet.

Past men op de drie overige groepen de klassieke onderscheiding naar motief en inhoud toe, dan kunnen zij als volgt worden ingedeeld:

1° drie middelen van „détournement de pouvoir" of van misbruik van procedure („détournement de procédure"):

— ten aanzien van artikel 59;

— ten aanzien van artikel 54;

— ten aanzien van artikel 3, sub *d* en *g*.

2° twee middelen van schending van het Verdrag:

— schending van de artikelen 53 en 54 (omvang van de bevoegdheden van de Hoge Autoriteit krachtens artikel 53 juncto artikel 54);

— schending van artikel 3 *b*).

B – TEN PRINCIPALE

De *eisende partij* bakent de strekking van artikel 53 af ten opzichte van de beginselen van de markteconomie. Volgens artikel 5 van het Verdrag moet de Gemeenschap bij het vervullen van haar

taak zo weinig mogelijk rechtstreeks ingrijpen. De financiële voorzieningen van artikel 53 vormen indirecte middelen, bij welker toepassing niet wezenlijk van de regels der markteconomie — gelijk deze in de artikelen 2, 3 en 4 van het Verdrag zijn omschreven — mag worden afgeweken. De vraag, of een bijzondere financiële last rechtmatig is in de zin van het Verdrag, moet worden beoordeeld aan de hand van de feitelijke of technische factoren aan de verschillende ondernemingen eigen, zoals verschillen in het rendement der produktiefactoren, doch niet aan de hand van criteria welke aan de markteconomie vreemd zijn, zoals het tijdstip van inwerkingstelling van een installatie. Van dit beginsel zou slechts mogen worden afgeweken, wanneer de bepalingen van het Verdrag (artikel 58, par. 24 en 29 *a*) van de Overeenkomst) zulks toelaten; het Verdrag staat overigens in feite financiële voorzieningen van bijzondere aard slechts toe, wanneer het vraagstukken betreft, welke niet kunnen worden opgelost met een beroep op maatregelen waarbij de normale werking der concurrentie wordt geëerbiedigd. Hieruit volgt, dat op grond van artikel 53 alléén geen financiële voorzieningen mogen worden ingesteld, welke inbreuk maken op de markteconomie. Ware dit anders, dan zou dit artikel de Hoge Autoriteit een blanco volmacht geven om van de fundamentele regels van het Verdrag af te wijken.

De *verwerende partij* betoogt haarerzijds, dat de repliek geheel nieuwe beschouwingen bevat nopens de strekking van artikel 53 met betrekking tot de markteconomie. Zij reserveert zich haar standpunt ten aanzien van de regelmatigheid ener dergelijke procedure: immers, het verzoekschrift moet de uiteenzetting van alle middelen bevatten. De eisende partij toont niet aan in hoeverre de bestreden bepalingen van Beschikking No. 2-57 met het beginsel van de markteconomie in strijd zijn. Volgens de eisende partij dienen slechts deze beginselen, gelijk zij in de artikelen 2, 3 en 4 van het Verdrag zijn omschreven, te worden geëerbiedigd bij het aanwenden van indirecte middelen. Dit is niet juist: de Hoge Autoriteit moet er onder alle omstandigheden op bedacht zijn de in die artikelen uitgedrukte beginselen in praktijk te brengen. Bovendien verbieden de artikelen 2 en 3 van het Verdrag de Hoge Autoriteit geenszins in te grijpen in het spel van vraag en aanbod.

Het is ook niet juist, dat bij de bestreden bepalingen een door het Verdrag verboden last wordt ingesteld. De betaling van de

aanvullende heffing vormt slechts één element van een stelsel dat één geheel vormt en dat bestemd is ten behoeve van alle ondernemingen der Gemeenschap een regelmatige schrootvoorziening tegen redelijke prijzen te verzekeren: gelet moet dus worden op de voor- en nadelen van het systeem in zijn geheel. Van een bijzondere financiële last mag niet worden gesproken, wanneer het om een regeling van beslist algemene aard gaat, welke onder gelijke voorwaarden op alle ondernemingen wordt toegepast.

De financiële voorzieningen van artikel 53 kunnen niet vergeleken worden met die van artikel 58 van het Verdrag en de paragrafen 24 en 29 *a*) van de Overeenkomst, daar zij geen enkele analogie vertonen. De strekking van artikel 53 kan derhalve niet worden omschreven door deze bepaling te stellen tegenover de overige in het Verdrag geregelde financiële voorzieningen.

Artikel 53 heeft ten doel om voor al die gevallen, waarin de natuurlijke werking van de markt niet haar normale regulerende functie vermag uit te oefenen, in het spel van vraag en aanbod de correctieven en aanvullingen aan te brengen, welke ter verwezenlijking van de doelstellingen van artikel 3 nodig zijn.

Eerste grief. — „Détournement de pouvoir" in zoverre met de bestreden bepalingen doeleinden worden nagestreefd, welke met die van de artikelen 53 en 3 strijdig zijn

De *eisende partij* voert aan, dat blijkens artikel 53 de aldaar bedoelde financiële voorzieningen noodzakelijk moeten zijn ter vervulling van de in artikel 3 omschreven taken. De getroffen voorzieningen beogen evenwel doeleinden, welke met laatstgenoemd artikel in strijd zijn. De Hoge Autoriteit heeft dus haar bevoegdheden ex artikel 53 tot andere doeleinden aangewend dan waartoe haar die werden toegekend.

a) Het door de Hoge Autoriteit aangeduide doel is in strijd met het werkelijke doel der bestreden bepalingen.

Het in de Beschikking uitgedrukte doel is tweeledig:

— het aansporen van de ondernemingen tot besparing op schroot;

— het nemen van de nodige maatregelen teneinde te voorkomen, dat uitbreiding van het produktievermogen voor staal wordt bemoeilijkt.

In werkelijkheid worden met de bestreden bepalingen de volgende doeleinden nagestreefd:

— het verbod om na 31 januari 1958 nieuwe installaties in dienst te stellen; het verhinderen van een volledige bezetting der bestaande installaties en het beletten, dat de ondernemingen bepaalde produkten door andere vervangen;

— het op deze wijze tegengaan van iedere verdere ontwikkeling of verbetering van de fabricagemethoden.

b) Volgens de eerste alinea van artikel 3 dient de Hoge Autoriteit in het gemeenschappelijk belang te handelen. Met de bestreden bepalingen wordt echter een met het gemeenschappelijk belang strijdig doel nagestreefd, daar:

— schade wordt toegebracht aan gehele groepen van ondernemingen, welke opzettelijk tot slachtoffer werden gekozen;

— de volledige bezetting der bestaande installaties wordt belemmerd en inbreuk wordt gemaakt op het beginsel, dat de ondernemingen vrij zijn in de keuze van de door haar te vervaardigen produkten;

— sancties worden voorzien tegen ondernemingen, welke na 31 januari 1958 nieuwe installaties in gebruik nemen;

— ondernemingen, welke niets anders doen dan vroegere tekortkomingen in de exploitatie verhelpen, worden bevoordeeld naargelang haar verbruikscoëfficiënt voor schroot vermindert, terwijl — zulks om het evenwicht te herstellen — tegen andere ondernemingen, welker bedrijvigheid, zomin in het heden als in het verleden, aanleiding tot kritiek gaf, sancties worden genomen.

c) Met de bestreden bepalingen worden doeleinden beoogd, welke strijdig zijn met die van artikel 3, sub *d* en *g*, daar deze bepalingen de verdere ontwikkeling en verbetering van het pro-

duktiepotentieel der ondernemingen verlammen en een gelijkmatige expansie en modernisering van de produktie belemmeren.

d) Het doel der bestreden bepalingen is in strijd met dat van artikel 3, sub *b* (gelijke toegang tot de produktiebronnen), daar zij:

— de ondernemingen aan een verschillend stelsel van bevoorrading onderwerpen, naargelang zij vóór of na 31 januari 1958 nieuwe installaties in gebruik stellen;

— bij wijze van algemene maatregel een systeem van reductie op de aanvullende heffing invoeren naar evenredigheid van de vermindering van de verbruikscoëfficiënt voor schroot, zulks terwijl het voor gehele groepen van ondernemingen technisch niet mogelijk is haar schrootverbruik te verminderen.

De *verwerende partij* ontkent het gemeenschappelijk belang te hebben opgeofferd door met opzet bepaalde slachtoffers te kiezen en maatregelen te hebben uitgevaardigd ten voordele van ondernemingen, die reeds behoorlijk zijn uitgerust. Het voorgeschreven stelsel heeft ten doel het globale schrootverbruik in verhouding tot een referentieperiode te doen afnemen en ligt geheel in de lijn der algemene doelstellingen van artikel 46 van het Verdrag. Het is krachtens het Verdrag geoorloofd, dat de Hoge Autoriteit zich naar deze doelstellingen richt, wanneer zij middellijk in de produktie ingrijpt en, meer in het bijzonder, wanneer zij daartoe van de financiële voorzieningen van artikel 53, sub *b*, gebruik maakt. De Hoge Autoriteit heeft de doeleinden van artikel 3, sub *d* en *g*, geenszins veronachtzaamd, doch deze — gelijk de omstandigheden dat van haar verlangden — in overeenstemming gebracht met het doel van artikel 3, sub *a* (regelmatige voorziening van de gemeenschappelijke markt).

Wat de schending van het Verdrag betreft, ontkent de verwerende partij artikel 3, sub *b*, van het Verdrag (gelijke toegang tot de produktiebronnen) te hebben geschonden.

a) Op de grief, dat door artikel 6, lid 3, der Beschikking ondernemingen welke in vergelijkbare omstandigheden verkeren, niet aan hetzelfde stelsel zijn onderworpen, antwoordt de Hoge Autoriteit, dat genoemde bepaling van artikel 6, lid 3, niet het karakter

van een sanctie bezit, doch slechts de toepassing is van het beginsel, dat op iedere vermeerdering van het schrootverbruik in vergelijking met een referentieperiode een extra-heffing moet worden gelegd. De bepalingen, waarbij een fictief referentieverbruik wordt toegekend voor de installaties, welke vóór de gestelde datum in gebruik werden genomen, vormen een bij wijze van overgangsmaatregel aan de ondernemingen verleende gunst.

b) Ten aanzien van de grief, dat door artikel 9 van de Beschikking ondernemingen, welke in de technische onmogelijkheid verkeren haar referentieverbruik te verminderen, in een ongunstige situatie zouden zijn gebracht, antwoordt de verwerende partij, dat van zodanige technische onmogelijkheid geen sprake kan zijn voor de elektro-oven met vaste lading. Het is juist, dat de mogelijkheid van zulk een vermindering voor bedoelde installaties technisch beperkt moet worden geacht. Doch de geringe betekenis van de post „schroot" voor de kostprijs van speciaalstaal compenseert ruimschoots het nadeel verbonden aan de extra-belasting voortvloeiende uit het aanvullend tarief.

Tweede grief. — „Détournement de pouvoir" in zoverre de bestreden bepalingen ten doel hebben zekere investeringen te verbieden

De *eisende partij* stelt, dat de bestreden bepalingen ten doel hebben zekere investeringen te verbieden, hetgeen slechts zou mogen geschieden met inachtneming van de procedure van artikel 54.

Zo stelt artikel 6, lid 3, der bestreden Beschikking het referentieverbruik voor installaties, welke na 31 januari 1958 in gebruik worden genomen, op nul. De ondernemingen, welke na die datum nieuwe installaties in gebruik stellen, ondergaan dus automatisch een sanctie, behalve wanneer de bepalingen van artikel 9 inzake de vermindering van de verbruikscoëfficiënt op haar van toepassing zijn. Derhalve, welke doeleinden de Hoge Autoriteit ook met Beschikking No. 2-57 beweert te hebben nagestreefd, zij heeft in ieder geval met het voorschrift van artikel 6, lid 3, beoogd na 31 januari 1958 nieuwe investeringen te belemmeren. De op het gebied van investeringen aan de Hoge Autoriteit toegekende bevoegdheden zijn echter strikt limitatief opgesomd in artikel 54. De Hoge Auto-

riteit mag slechts adviezen uitbrengen en kan zich tegen een investering alleen verzetten, wanneer deze impliciet hulp of subsidies met zich brengt, welke in strijd zijn met het Verdrag. Door met overschrijding van de in laatstbedoelde bepalingen gestelde grenzen op het gebied der investeringen in te grijpen en tot dat doel gebruik te maken van de haar bij artikel 53 verleende bevoegdheden, heeft zij deze bevoegdheden misbruikt.

De *eisende partij* is voorts van oordeel, dat de Hoge Autoriteit artikel 53 heeft toegepast in plaats van artikel 54, daar zij in eerstgenoemde bepaling voordelen meende te vinden, welke artikel 54 haar onthoudt. Immers, laatstbedoeld artikel bindt haar optreden aan genuanceerde waarderingen, waarbij in het bijzonder rekening moet worden gehouden met de algemene doelstellingen van artikel 46. De Hoge Autoriteit mocht zich evenwel niet veroorloven in deze algemene doelstellingen mede op te nemen een automatisch verbod van nieuwe investeringen en een veroordeling van de volledige bezetting der bestaande installaties.

De *verwerende partij* antwoordt hierop, dat het specifieke doel der bestreden bepalingen geenszins het ingrijpen in de investeringen was, doch veeleer het verzekeren van een regelmatige schrootvoorziening. Indien uit deze bepalingen logisch zekere gevolgen voor de investeringen voortvloeien, dan moet daarin slechts de natuurlijke consequentie worden gezien van een prijsstelsel, hetwelk bestemd is middellijk op de produktie in te werken. Deze handelwijze is volkomen in overeenstemming met artikel 53. Het gewraakte systeem heeft noch ten doel, noch tot gevolg dat nieuwe investeringen worden verboden.

De grief kan uit het oogpunt van „détournement de procédure" niet worden aanvaard, wanneer men aanneemt, dat artikel 54 ten aanzien van de investeringen geenszins een exclusieve strekking heeft en dat een financiële voorziening ex artikel 53 op wettige wijze indirecte gevolgen voor de investeringen kan medebrengen.

Wat betreft de grief van schending van het Verdrag, gaat de verwerende partij nog in op de bewering van de eisende partij, dat artikel 54 ten aanzien van de investeringen een exclusief karakter heeft; hieruit zou stilzwijgend een beperking van de in artikel 53

bedoelde bevoegdheden van de Hoge Autoriteit volgen. Bij gebreke van enig bewijs, dient deze stelling als een zinledige abstractie te worden beschouwd. Indien de Hoge Autoriteit de bevoegdheid wordt ontzegd om maatregelen te treffen welke een aansporing tot schrootbesparingen inhouden — zulks op grond van de overweging dat deze maatregelen van invloed op de investeringen zouden kunnen zijn — dan komt dit in feite hierop neer, dat het de Hoge Autoriteit zou zijn verboden om ter bereiking van de doelstellingen van artikel 3 andere dan maatregelen op korte termijn te nemen.

Derde grief. — „Détournement de pouvoir", daar met de bestreden bepalingen een verdeling wordt beoogd

Volgens de *eisende partij* wordt met de bestreden bepalingen een verdeling beoogd, hetgeen slechts in het kader der procedure van artikel 59 en Bijlage II mag plaatsvinden.

De bij de bestreden bepalingen ingestelde voorziening is analoog aan die van artikel 58. In beide gevallen worden sancties voorzien ter zake van de hoeveelheden, welke een bepaald referentiepeil te boven gaan. Gelijk het stelsel van artikel 58 een verdeling der produktie ten doel heeft, wordt met de voorziening van Beschikking No. 2-57 een verdeling van het verbruik beoogd. De Hoge Autoriteit heeft — teneinde tot een stelsel van verdeling te geraken — geen gebruik willen maken van de middelen bedoeld in artikel 59 en Bijlage II, maar zij heeft dit zelfde doel nagestreefd door — met toepassing van artikel 53 — een stelsel van dubbele prijzen in het leven te roepen, waarbij het schrootverbruik boven een bepaald referentiepeil wordt verboden. Dit peil mag slechts worden overschreden voor zover vermindering van de verbruikscoëfficiënt mogelijk is en naargelang die verlaging heeft plaatsgevonden.

Bovendien, wanneer de Hoge Autoriteit artikel 59 niet heeft toegepast, dan geschiedde dit om de procedure van dit voorschrift te vermijden, welke haar de plicht oplegt rekening te houden met de eigenaardigheden van de verschillende feitelijke situaties.

De *verwerende partij* antwoordt hierop, dat de bestreden bepalingen, hoewel zij een kwantitatieve invloed hebben, niet

identiek mogen worden geacht met een verdelingsstelsel. Dit ware anders, wanneer het stelsel, objectief gezien, tot een verbod zou leiden van ieder meerder verbruik in verhouding tot een bepaald referentieverbruik. De eisende partij begaat hier een bewuste begripsverwarring door de ware strekking der indirecte middelen ter beïnvloeding van de produktie te miskennen.

Uit het oogpunt van „détournement de procédure" kan de grief niet worden aanvaard. Zij veronderstelt, dat de procedure van artikel 53 voor de Hoge Autoriteit minder bezwaarlijk zou zijn dan die voor artikel 59 en Bijlage II. Het tegendeel is echter waar: volgens artikel 53 behoeft de Hoge Autoriteit de bewilliging van de Ministerraad, bij eenstemmigheid gegeven, terwijl zij voor de verdelingsmaatregelen van artikel 59 en Bijlage II deze eenstemmige bewilliging niet nodig heeft; haar optreden zou slechts kunnen worden belet uit kracht ener contraire beslissing van de Raad, bij eenstemmigheid genomen.

Het is juist, dat artikel 59 bepaalt, dat de verdeling op billijke grondslag moet geschieden en dat de Hoge Autoriteit aan iedere onderneming een zeker kwantum van de beschikbare voorraden moet toewijzen. Doch het betreft hier, enerzijds, een aanwijzing, welke reeds voorkomt in de algemene beginselen der artikelen 3 en 4 — welke de toepassing van het gehele Verdrag en in het bijzonder die van artikel 53 regeren — terwijl, anderzijds, de distributie van de beschikbare voorraden tussen de verschillende rechthebbenden juist het gevolg is van het feit, dat het hier een verdeling betreft.

4. Verloop van het proces

Het beroep werd tijdig en met inachtneming der vormvoorschriften ingesteld.

De volmachten van de Gemachtigde en van de advocaten van partijen zijn in orde bevonden.

De schriftelijke behandeling vond op regelmatige wijze plaats. De conclusies van partijen en de daarbij gevoegde produkties werden tijdig overgelegd en behoorlijk betekend.

TEN AANZIEN VAN HET RECHT:

A – TEN AANZIEN VAN DE ONTVANKELIJKHEID

De eisende partij is blijkens haar Statuten een privaatrechtelijke vereniging naar Frans recht, welke de behartiging en de verdediging van de belangen harer leden — producenten van ruwijzer of staal — ten doel heeft. Het staat onbetwist vast, dat de bestreden bepalingen van de algemene Beschikking No. 2-57 schade zouden kunnen toebrengen aan sommige — wellicht uiteenlopende — belangen, met de behartiging waarvan de eisende partij is belast. Mitsdien is de eisende Vereniging krachtens de artikelen 33, 48 en 80 van het Verdrag bevoegd bij het Hof beroep in te stellen.

De eisende partij stelt een of meer gevallen van „détournement de pouvoir" ten opzichte van haar leden. Zij heeft duidelijk de gronden aangegeven, waaruit naar haar mening bedoelde „détournement de pouvoir" voortvloeit. Immers, blijkens de aangevoerde argumenten wordt beoogd te doen beslissen, dat de Hoge Autoriteit door de bestreden Beschikking van de haar bij artikel 53, sub *b*, van het Verdrag toegekende bevoegdheden gebruik heeft gemaakt ter bereiking van andere doeleinden dan waartoe zij die bevoegdheden ontving, hetgeen volgt zowel uit een ernstige miskenning van de in artikel 3 omschreven doelstellingen als uit het feit, dat de Hoge Autoriteit klaarblijkelijk beoogd heeft de specifieke doeleinden van de artikelen 54 en 59 te verwerkelijken met vermijding van de in genoemde artikelen voorziene procedures.

De eisende partij kan derhalve in haar beroep worden ontvangen.

B – TEN PRINCIPALE

Als juridische basis voor de door haar ingevoerde vereveningsstelsels voor schroot, koos de Hoge Autoriteit artikel 53 van het Verdrag.

Dit artikel geeft de Hoge Autoriteit de beschikking over bepaalde middelen ter verwezenlijking der haar bij het Verdrag — in het bijzonder artikel 3 — toevertrouwde taken.

Artikel 53 maakt deel uit van Hoofdstuk II, waarvan de titel luidt „Financiële Bepalingen". De overige artikelen van dit Hoofdstuk handelen over het gebruik der geldmiddelen, welke de Hoge Autoriteit verkrijgt door het leggen van heffingen op de produktie of door het aangaan van leningen. Aangenomen kan dus worden dat de in artikel 53 bedoelde financiële voorzieningen het verkrijgen en verdelen van geldmiddelen betreft en daartoe met name de vorm van prijsverevenings- of compensatieregelingen kunnen aannemen. Deze interpretatie wordt bevestigd in de laatste alinea van artikel 62, waar wordt bepaald, dat zekere compensatieregelingen „kunnen worden ingesteld overeenkomstig de bepalingen van artikel 53".

Prijsvereveningsstelsels en compensatieregelingen hebben geen directe uitwerking op de prijzen, doch veeleer op de prijsvormende factoren, die aldus — zonder dat op de vrije prijsvorming als zodanig inbreuk wordt gemaakt — de omstandigheden, op grond waarvan het prijspeil tot stand komt, beïnvloeden.

Door deze invloed op het prijspeil werken de in artikel 53 bedoelde financiële voorzieningen in op de overige marktfactoren en met name op vraag en aanbod voor de produkten waarop zij betrekking hebben. Zij vormen derhalve in de handen van de Hoge Autoriteit machtige en doeltreffende interventiemiddelen, al blijven zij van „indirecte" aard in de zin van artikel 57 van het Verdrag; in dit opzicht staan zij tegenover de rechtstreeks ingrijpende maatregelen zoals het vaststellen van produktiequota's (artikel 58) of het verdelen van beschikbare voorraden (artikel 59).

Door middel van de in artikel 53 bedoelde financiële voorzieningen kan de Hoge Autoriteit in sterke mate de kolen- en staalmarkt beïnvloeden. In artikel 53 wordt het gebruik van deze voorzieningen evenwel beperkt tot het geval dat zij „noodzakelijk zijn voor de uitvoering van de taken omschreven in artikel 3 en verenigbaar met de bepalingen van dit Verdrag, in het bijzonder met artikel 65".

De uitdrukkelijke verwijzing naar artikel 3 ontheft de Hoge Autoriteit niet van de plicht de overige bepalingen van het Verdrag te eerbiedigen, zoals met name de artikelen 2, 4 en 5 welke, te zamen met artikel 3, te allen tijde dienen te worden in acht ge-

nomen, omdat in al die artikelen de fundamentele doelstellingen van de Gemeenschap zijn neergelegd. Deze bepalingen zijn alle van dwingende aard en zij kunnen slechts doeltreffend worden toegepast indien daarop gezamenlijk acht wordt geslagen. Daar zij geen nadere bepaling behoeven, zijn zij rechtstreeks toepasselijk voor zover zij niet in een andere bepaling van het Verdrag nader zijn uitgewerkt; wanneer zij echter elders in het Verdrag worden vermeld of wanneer aldaar een nadere uitwerking van deze regels wordt gegeven, moeten de teksten welke op eenzelfde bepaling betrekking hebben als een geheel worden beschouwd en in onderling verband worden toegepast. Niettemin zal in de praktijk een zeker compromis moeten worden gevonden tussen de verschillende doelstellingen van artikel 3, want het is kennelijk niet wel mogelijk deze alle gelijktijdig — en elk daarvan ten volle — te verwerkelijken; zij vormen algemene beginselen, welke zoveel mogelijk verwerkelijkt moeten worden en onderling in overeenstemming gebracht. Dit neemt niet weg dat de hierboven bedoelde financiële voorzieningen geen inbreuk mogen maken op de bepalingen van artikel 58 en van Hoofdstuk 5, Titel III, van het Verdrag.

De beschikkingen, welke aan Beschikking No. 2-57 voorafgingen, regelden de prijsverevening voor ingevoerd en binnenlands schroot.

Beschikking No. 2-57 handhaaft weliswaar dit stelsel, doch verbetert het en vult het aan met nieuwe bepalingen welke ten doel hebben zowel de schrootprijzen als de totale hoeveelheden aangekocht schroot te beïnvloeden teneinde aldus de ondernemingen aan te moedigen in het belang van een regelmatige voorziening van de markt schroot te besparen.

De vraag naar schroot overtrof het aanbod zodanig, dat, indien deze toestand ware bestendigd, een „ernstige schaarste" zou zijn ontstaan, welke toepassing zou hebben gevorderd van de in artikel 59 voorziene maatregelen. Indien de Hoge Autoriteit deze laatste wilde vermijden — en artikel 57 noopte haar ertoe zulks zoveel mogelijk te doen — kon zij noch aan de noodzaak noch aan de plicht ontkomen de in artikel 53, sub *b*, voorziene procedure toe te passen, zij het uiteraard met inachtneming van de in dat artikel opgenomen nadere voorschriften.

1. Ten aanzien van de gestelde „détournement de pouvoir" met betrekking tot de artikelen 53 en 3 van het Verdrag, hierin bestaande, dat met de bestreden bepalingen doelstellingen worden nagestreefd, welke strijdig zijn met die van genoemde Verdragsartikelen

a) Blijkens artikel 53 *b)* van het Verdrag kan de Hoge Autoriteit met bewilliging van de Raad, bij eenstemmigheid gegeven, zelf alle financiële voorzieningen treffen, welke zij voor de uitvoering van de in artikel 3 omschreven taken noodzakelijk acht; de uitoefening van de haar aldus toegekende bevoegdheden blijft onderworpen aan de bepalingen van de artikelen 2 tot en met 5 nopens de instelling, het beheer en de oriëntering van de gemeenschappelijke markt.

Blijkens artikel 2 van het Verdrag heeft de Gemeenschap ten doel bij te dragen tot de economische ontwikkeling, de uitbreiding van de werkgelegenheid en de verhoging van het levenspeil in de deelnemende Staten. Het middel tot verwerkelijking van deze doelstellingen is gelegen in de instelling van een gemeenschappelijke markt overeenkomstig de bepalingen van artikel 4, waarbij belemmering van de concurrentie wordt opgeheven. Krachtens genoemd artikel 2 moet de Gemeenschap in toenemende mate de omstandigheden scheppen, welke de meest rationele verdeling van de produktie op een zo hoog mogelijk peil verzekeren; zij dient daarbij zowel de continuïteit van de werkgelegenheid te waarborgen als te vermijden, dat in de economie van de deelnemende Staten fundamentele en duurzame moeilijkheden worden veroorzaakt.

Ten behoeve van deze doeleinden moet de Gemeenschap de vestiging, handhaving en inachtneming van normale concurrentieverhoudingen verzekeren en is zij — met inachtneming van de in artikel 57 van het Verdrag neergelegde rangorde der verschillende wijzen van ingrijpen — krachtens artikel 5 verplicht slechts dan „tot een rechtstreekse beïnvloeding van de produktie en de markt" over te gaan, „wanneer de omstandigheden zulks vereisen".

Bij het nastreven van de in artikel 3 van het Verdrag genoemde doelstellingen dient de Hoge Autoriteit steeds een compromis tot stand te brengen, wanneer een mogelijke tegenstrijdigheid dezer

doelstellingen — onderling en afzonderlijk beschouwd — dit vereist; zij moet — wanneer zulk een compromis niet mogelijk blijkt — aan een van genoemde doelstellingen tijdelijk voorrang verlenen, indien zulks haar geboden voorkomt in verband met de economische feiten of omstandigheden met het oog waarop zij — bij de uitoefening van de haar in artikel 8 toevertrouwde taak — haar beschikkingen neemt.

Krachtens artikel 57 van het Verdrag moet de Hoge Autoriteit met betrekking tot de produktie bij voorkeur gebruik maken van de indirecte middelen welke te harer beschikking staan, zoals met name het ingrijpen op het gebied van de prijzen. Tot de hier bedoelde indirecte middelen behoren — gelijk hierboven reeds werd gezegd — de in artikel 53 bedoelde financiële voorzieningen, waardoor de prijzen worden beïnvloed, in het bijzonder compensatieregelingen en correctie van de prijsvormende factoren. Daar deze voorzieningen op de prijsvorming inwerken, dragen zij bij tot het wijzigen van het prijspeil op de markt en beïnvloeden daardoor wederom de produktie en derhalve ook de structuur van het produktieapparaat. Zij verschaffen aldus aan de Hoge Autoriteit het middel om de gevolgen van de „normale concurrentieverhoudingen" te wijzigen, zonder daarbij de krachtens artikel 5 vereiste handhaving en inachtneming dier concurrentieverhoudingen uit het oog te verliezen. Door een juist gebruik van dit effectieve interventiemiddel te maken, kan de Hoge Autoriteit bij de vervulling van de haar toevertrouwde taak in aanzienlijke mate — mits de omstandigheden zulks vorderen — het vereiste compromis tussen de in artikel 3 van het Verdrag genoemde doelstellingen tot stand brengen.

De aldus aan de Hoge Autoriteit toegekende bevoegdheden worden niettemin begrensd door de specifieke bepalingen van de derde Titel van het Verdrag; zo zouden zij met name in strijd met haar wettelijke doel worden aangewend, indien zou blijken, dat de Hoge Autoriteit daarvan gebruik had gemaakt met het uitsluitende — of althans doorslaggevende — oogmerk om de toepassing van een speciale procedure te ontgaan, welke het Verdrag heeft voorzien om aan zekere omstandigheden het hoofd te bieden.

Ten tijde dat de bestreden Beschikkingen werden gegeven, werd de schrootmarkt — naar algemeen bekend — gekenmerkt door een geheel ontoereikend binnenlands aanbod, door toenemende

moeilijkheden bij de invoer en door een scherpe en snelle prijsstijging van het uit derde landen afkomstige schroot; in geen geval volgt uit de door deze economische feiten en omstandigheden gekenmerkte situatie, dat prima facie uitgesloten moet worden geacht een ingrijpen van de Hoge Autoriteit, dat ten doel had het hoofd te bieden aan de met artikel 3 van het Verdrag strijdige gevolgen, welke door die situatie konden worden teweeggebracht. Bovendien levert de beoordeling door de Hoge Autoriteit van de situatie, met het oog waarop de bestreden bepalingen tot stand kwamen, generlei aanwijzing op, dat zij zich bij het nemen van deze maatregelen zou hebben laten leiden door een ongeoorloofd motief.

Het Hof is dan ook van mening, dat de omstandigheden op het bewuste tijdstip een ingrijpen van de Hoge Autoriteit op de schrootmarkt, met het doel de schrootverwerkende installaties indirect te treffen, niet uitsloten.

b) Met de in het onderhavige beroep bestreden bepalingen wordt beoogd aan de vereveningsbijdrage voor ingevoerd schroot geleidelijk een selectief karakter te geven, en wel door het tarief dat geldt voor het verbruik van aankoopschroot te verhogen naarmate dat verbruik een bepaald referentiepeil te boven gaat, alsmede door de opgelegde financiële bijdrage telkens aan te passen aan de variaties van de verbruikscoëfficiënt voor de schrootverwerkende installaties en fabricagemethoden. Daarnaast gaan bedoelde bepalingen vergezeld van enige overgangsmaatregelen teneinde voor de ondernemingen een geleidelijke aanpassing aan de nieuwe bepalingen te vergemakkelijken, hetgeen, meer in het bijzonder, wordt bereikt door elke onderneming vrij te laten haar eigen referentieperiode te kiezen, door het aanvullend tarief voor een termijn van zes maanden op te schorten, door het progressief karakter van bedoeld tarief, door een referentieverbruik in te voeren met een referentie-verbruikscoëfficiënt voor de in de loop van het jaar na de inwerkingtreding der Beschikking in gebruik genomen installaties, alsmede door, zonder enige tijdsbeperking, een referentie-verbruikscoëfficiënt voor alle na afloop van die termijn in gebruik genomen installaties toe te laten. Met al deze maatregelen breidde de Hoge Autoriteit het vroeger ingevoerde prijsvereveningsstelsel voor ingevoerd schroot uit met een aantal bepalingen welke erop waren gericht te verhinderen, dat de door de prijsverevening veroorzaakte verlaging van de schrootprijzen

de producenten op de gemeenschappelijke markt zou aansporen tot een verhoogd verbruik van schroot.

Het aldus omschreven doel der bestreden bepalingen paste, zonder in strijd te komen met het Verdrag, in het kader van een indirect optreden — in de zin van artikel 57 — op de schrootmarkt teneinde op grond van de toentertijd waargenomen feiten en omstandigheden een regelmatige voorziening van de gemeenschappelijke markt te verzekeren. Deze doelstelling is in overeenstemming met de bepalingen van de artikelen 3 *a)* en *d)* in fine, 2, 2e alinea, 5, 2e lid, 3e alinea, van het Verdrag.

c) Blijkens artikel 3, eerste lid, van het Verdrag, dienen de Instellingen van de Gemeenschap bij de uitvoering der in genoemd artikel omschreven taken met het gemeenschappelijk belang rekening te houden; het begrip gemeenschappelijk belang, waarvan genoemd artikel gewaagt, is geenszins beperkt tot de som der particuliere belangen van de aan de rechtsmacht der Gemeenschap onderworpen ondernemingen of groepen van ondernemingen; dit begrip gaat de kring dier belangen verre te boven en kan slechts worden omschreven aan de hand der in artikel 2 duidelijk opgesomde algemene doeleinden.

De behartiging van het gemeenschappelijk belang belet geenszins, dat — indien de omstandigheden zulks vorderen — een beleid wordt gevoerd, gericht op een gecombineerd nastreven van de in artikel 3 voorziene verschillende doelstellingen, waarbij alle selectieve en aan de economische ontwikkeling dienstige maatregelen mogen worden genomen, welke verenigbaar zijn met het gelijkheidsbeginsel en noodzakelijk voor de uitvoering der in genoemd artikel bedoelde taken. Derhalve mag een indirect ingrijpen in de produktie niet geacht worden onverenigbaar te zijn met de behartiging van het gemeenschappelijk belang, op de enkele grond dat hierbij regels worden gesteld welke een ongelijke behandeling inhouden.

d) Na het voorgaande dient intussen nog te worden onderzocht, of de genomen maatregelen verenigbaar zijn met de bepalingen van artikel 3, sub *b, d* in initio, en *g;* de eisende partij voert wat dit betreft aan, dat de Hoge Autoriteit deze doelstellingen bij het nemen van haar maatregelen ernstig zou hebben miskend.

Volgens artikel 3, sub *b*, van het Verdrag moeten de Instellingen van de Gemeenschap in het kader van haar onderscheidene bevoegdheden en in het gemeenschappelijk belang aan allen, die in het gemeenschappelijke marktgebied als verbruiker optreden en in vergelijkbare omstandigheden verkeren, op voet van gelijkheid de toegang tot de produktiebronnen waarborgen. Deze bepaling schrijft de Hoge Autoriteit dwingend voor, op welke wijze zij van de haar bij het Verdrag verleende bevoegdheden gebruik moet maken. Miskenning van het beginsel van gelijkheid der verbruikers ten aanzien van hun opgelegde regelingen op economisch gebied zou een „détournement de pouvoir" kunnen opleveren voor die personen of groepen van personen wier belangen bewust zouden zijn opgeofferd.

Volgens een in het recht der deelnemende Staten algemeen erkend beginsel belet de gelijkheid der justitiabelen inzake de economische wetgeving geenszins, dat verschillende prijzen worden vastgesteld naar gelang van de bijzondere omstandigheden waarin de verbruikers of groepen van verbruikers verkeren, mits de verschillende wijzen van behandeling overeenstemmen met het feit dat de betrokkenen niet in dezelfde omstandigheden verkeren; zou daarbij een objectief vastgestelde basis ontbreken, dan zouden de verschillen in behandeling inderdaad van willekeurige en discriminatoire aard zijn en daardoor in strijd met het Verdrag. Een economische regeling mag niet geacht worden in strijd met het gelijkheidsbeginsel te zijn op de enkele grond, dat deze regeling ongelijke gevolgen teweegbrengt ten aanzien van, of ongelijke offers oplegt aan de betrokkenen, mits zij het gevolg zijn van verschillen in de omstandigheden waaronder de betrokken bedrijven worden geëxploiteerd.

De bij artikel 3, alinea 1 *b*), der bestreden Beschikking ingestelde aanvullende heffing is in het algemeen en zonder uitzondering van toepassing op elke overschrijding van de hoeveelheid schroot die gedurende een bepaalde referentieperiode verwerkt wordt; de aan de betrokken ondernemingen gelaten vrijheid om binnen een bepaald tijdvak de voor haar meest gunstige referentieperiode te kiezen, ontneemt aan het aldus vastgestelde differentiatiecriterium niet zonder meer zijn objectief karakter zonder hetwelk dit criterium willekeurig zou zijn; immers, de hieruit in feite voor de ondernemingen voortvloeiende verschillen in de ge-

volgen hangen samen met de ongelijkheid van de omstandigheden waaronder de ondernemingen haar bedrijf uitoefenen en niet van een ongelijke rechtspositie die door de Beschikking zou zijn ingevoerd.

Het progressieve karakter van het aanvullend tarief dat uit de bepalingen van het in dit beroep bestreden artikel 8 volgt, berust uitsluitend op het feit, dat Beschikking No. 2-57 in opeenvolgende fases wordt toegepast; de Beschikking bezit alzo een algemeen en absoluut karakter en vindt een objectieve basis in het streven om, door middel van beïnvloeding der prijzen, de schrootverbruikende staalondernemingen aan te sporen in toenemende mate op deze grondstof te bezuinigen teneinde niet verantwoorde uitputting der voorraden te voorkomen.

Aan de bij artikel 9 der bestreden Beschikking ingestelde kortingen op de krachtens het aanvullende tarief verschuldigde vereveningsbijdragen ligt eveneens een objectieve basis ten grondslag, namelijk de eventuele verlaging van de verbruikscoëfficiënt voor alle schrootverwerkende installaties en fabricagemethoden. Het feit, dat de toepassing van dit artikel niet voor alle aan de regeling onderworpen bedrijven dezelfde gevolgen met zich brengt, omdat de omstandigheden waaronder zij werken verschillend zijn en omdat er bepaalde technische moeilijkheden bestaan die voor sommige installaties de mogelijkheid van het verkrijgen der kortingen kunnen doen verminderen of zelfs geheel teniet doen gaan, vermag uit hoofde van de aard van het aangenomen criterium dit artikel evenwel niet te stempelen tot een inbreuk op het beginsel der rechtsgelijkheid.

e) Blijkens artikel 3 sub *d* en *g* van het Verdrag moeten de Instellingen van de Gemeenschap, en met name de Hoge Autoriteit, wanneer zij de haar bij artikel 53 *b*) toegekende bevoegdheden uitoefenen, waken voor het behoud van omstandigheden, welke de ondernemingen aansporen tot het vergroten en verbeteren van haar produktiecapaciteit; zij dienen voorts een regelmatige uitbreiding en modernisering van de produktie en een verbetering van de kwaliteit te bevorderen. De Hoge Autoriteit gewaagt van deze wettige doelstellingen in de aanvang der bestreden Beschikking, waarvan het als zodanig vermelde doel is een regelmatige voorziening van de markt te verzekeren en de ondernemingen tot zuinig-

heid bij het verbruik van schroot aan te sporen, zonder daarbij het scheppen van nieuwe produktiemogelijkheden voor staal te bemoeilijken.

De eisende Vereniging verwijt aan de Hoge Autoriteit, dat zij genoemde doelstellingen ernstig heeft miskend, daar de bestreden bepalingen de ontwikkeling van sommige produktiemogelijkheden praktisch verhinderen; naar aanleiding van deze klacht dient te worden onderzocht of deze bepalingen inderdaad blijk geven van een onwettig motief of een ernstig, met miskenning van het wettige doel gelijkstaand, gebrek aan zorgvuldigheid, en voorts of in bedoelde bepalingen ten deze niet aan sommige doelstellingen van het Verdrag ten koste van andere in een door de omstandigheden niet gerechtvaardigde mate voorrang wordt verleend.

De verwezenlijking van de in artikel 3 sub *d* en *g* van het Verdrag neergelegde doelstellingen kan niet afzonderlijk van die van de overige in dat artikel genoemde doeleinden of met terzijdestelling daarvan worden nagestreefd en bereikt; wat dit betreft kan de regelmatige uitbreiding en modernisering van de produktie volgens het Verdrag echter wel worden bevorderd binnen het kader van een geheel van maatregelen dat berust op een compromis tussen de doelstellingen van artikel 3, ook wanneer daarbij aan één of meer dezer doeleinden voorrang wordt verleend boven andere, en wel omdat zulks door de ten tijde van het optreden van de Hoge Autoriteit waargenomen economische feiten of omstandigheden wordt gerechtvaardigd.

f) De waardering van de verschillende in artikel 3 neergelegde doelstellingen moet noodzakelijkerwijs een globaal karakter dragen en uitsluitend op het gemeenschappelijk belang zijn gericht.

Om deze redenen staan — gelijk reeds gezegd — de in artikel 3 genoemde doelstellingen niet in de weg aan maatregelen, welke gericht zijn op beïnvloeding van de aard der te ontwikkelen of te scheppen produktiemiddelen, mits blijkt, dat de economische omstandigheden en de redelijkerwijs te verwachten ontwikkeling van de markt zodanige maatregelen vorderen; dit is ongetwijfeld het geval, wanneer bijvoorbeeld voor een der grondstoffen voor de ijzer- en staalindustrie verschijnselen optreden die op een ernstig tekort wijzen; alsdan is een rationeel beleid ter vermijding van

een niet verantwoorde uitputting der hulpbronnen noodzakelijk. Verschillen in behandeling, welke uit dien hoofde noodzakelijk kunnen blijken voor het in stand houden van omstandigheden, welke de ondernemingen prikkelen tot verbetering en vergroting van haar produktiemogelijkheden, en welke dus een regelmatige uitbreiding der produktie bevorderen, dienen evenwel steeds — overeenkomstig het in het Verdrag neergelegde beginsel van gelijkheid — op zuiver objectieve criteria te berusten. Artikel 6 der bestreden Beschikking beoogt de ijzer- en staalondernemingen geleidelijk tot een zo rationeel mogelijk schrootverbruik aan te sporen. Het artikel heeft de strekking de financiële last, welke aan de prijsverevening voor ingevoerd schroot verbonden is, in verband te brengen zowel met de aard der installaties en fabricagemethoden als met het tijdstip, waarop deze in gebruik worden gesteld, en wel door middel van een combinatie van het referentieverbruik en van zekere kortingen die wegens relatieve schrootbesparing worden toegekend. De progressieve stijging van de prijs van deze grondstof en de selectieve uitwerking daarvan op de kostprijs van ijzer en staal variëren naar gelang van objectief vastgestelde criteria zowel van kwantitatieve als van kwalitatieve aard. De bestreden maatregelen waarin voor de ondernemingen een aansporing is gelegen die nieuwe produktiecapaciteiten te scheppen, welke met het streven naar een regelmatige schrootvoorziening voor de staalindustrie en een regelmatige uitbreiding der produktie verenigbaar zijn, maken derhalve geen inbreuk op het verbod van discriminatoire maatregelen.

De artikelen 6 en 8 der bestreden Beschikking vormen veeleer een regeling van progressieve aard, zonder welke het bij die Beschikking ingevoerde vereveningsstelsel niet meer het karakter zou hebben van een indirect middel ter beïnvloeding van de produktie en in strijd zou komen met de artikelen 5 en 57 van het Verdrag.

g) Het in artikel 57 voorziene gebruik maken van „indirecte middelen" ter beïnvloeding van de produktie onderscheidt zich van de in artikel 5, 4e alinea, bedoelde „rechtstreekse beïnvloeding", niet door de daarmede beoogde doeleinden, doch door de methoden ter bereiking daarvan.

Daar de indirecte middelen — met name de in artikel 53 bedoelde financiële voorzieningen — van invloed zijn op sommige

prijsvormende factoren, scheppen zij een situatie, waarin voor de ondernemingen een aansporing is gelegen om vrij en uit eigen beweging de gedragslijn te volgen welke door de Hoge Autoriteit in verband met de uitvoering der haar bij het Verdrag toegewezen taken wenselijk wordt geacht.

Bij de rechtstreekse beïnvloeding daarentegen — zoals de in artikel 59 bedoelde verdeling van beschikbare voorraden — wordt geen rekening gehouden met de gedragslijn, welke de ondernemingen zouden volgen indien zij vrij konden handelen, doch wordt haar rechtstreeks en onder bedreiging met geldstraffen — zoals die, bedoeld in artikel 59, 7e lid — de gedragslijn opgelegd, welke de Hoge Autoriteit noodzakelijk acht in verband met de situatie, waaraan zij volgens het Verdrag het hoofd moet bieden.

Beide methoden, de directe zowel als de indirecte, zijn er op gericht wijziging te brengen in de structuur zoals deze zich zou ontwikkelen uit de gedragingen der individuele bedrijven indien deze niet door enig overheidsingrijpen zouden worden beïnvloed. Beide dienen zij het economisch beleid. De indirecte methode schept echter een toestand welke de producenten doet besluiten vrijwillig de gedragslijn te volgen welke volgens artikel 3 in het gemeenschappelijk belang nodig is, terwijl de directe methode hen — met het oog op bedoeld gemeenschappelijk belang — dwingt tot handelingen welke verschillen van die waartoe de feitelijke omstandigheden haar zouden brengen.

Wat haar gevolgen alsmede wat haar rechtskarakter betreft, zijn beide methoden identiek; de indirecte methode evenwel eerbiedigt de vrije besluitvorming van hen die aan de markt deelnemen, terwijl de directe methode die vrijheid beperkt of zelfs geheel teniet doet.

Alle bepalingen van artikel 6 der Beschikking No. 2-57 hebben de strekking eenmaal gevestigde situaties te handhaven en rechtstreekse, onmiddellijke en rigoureuze toepassing der in artikel 59 bedoelde maatregelen tot verdeling der beschikbare voorraden te vermijden, terwijl artikel 57 de aanbeveling inhoudt om aan de indirecte middelen de voorkeur te geven boven de zoëven genoemde directe maatregelen. Met name het toekennen van een „referentieverbruik voor aankoopschroot" en van een „referentie-verbruiks-

coëfficiënt", het toestaan van een vrijstelling voor een bepaalde periode van de aanvullende heffing en ten slotte het progressieve karakter van dit tarief, zijn even zovele middelen om de in artikel 57 neergelegde aanbeveling te eerbiedigen.

Weliswaar kunnen „nieuwe installaties" recht geven op reductie van de aanvullende heffing nu artikel 6 in fine met betrekking daartoe een „fictieve referentie-verbruikscoëfficiënt" voorziet, doch het is juist, dat, afgezien van deze mogelijkheid, de prijs van het in die installaties aangewende schroot in beginsel hoger zal worden.

Hetzelfde geldt voor de „elektro-ovens met vaste lading", waarvoor een merkbare vermindering van de verbruikscoëfficiënt voor schroot om technische redenen nauwelijks mag worden verwacht.

Deze feiten maken evenwel op de wettigheid van het stelsel geen inbreuk. Immers, het onvoldoende aanbod van schroot en de stijging der schrootprijzen plaatsten de Hoge Autoriteit voor de noodzaak enerzijds om de ondernemingen aan te sporen het schrootverbruik te verminderen, en anderzijds om te verhinderen, dat de prijs van het binnenlandse schroot zich zou aanpassen aan die van het ingevoerde schroot. Het vereveningsstelsel diende derhalve vergezeld te gaan van een aanvullende bijdrage als tegenwicht tegen de mogelijkheid van verhoogd schrootverbruik, waartoe de door de verevening veroorzaakte prijsverlaging aanleiding zou kunnen geven.

Indien de Hoge Autoriteit echter tevens „een rationeel beleid wilde bevorderen bij het ontzien van de natuurlijke hulpbronnen, teneinde een niet verantwoorde uitputting daarvan te voorkomen" — welke doelstelling in artikel 3 *d*) van het Verdrag is voorzien — dan diende zij eveneens rekening te houden met de bijzondere omstandigheden van de verschillende groepen verbruikers en moest zij derhalve de toepassing van de hun opgelegde aanvullende heffing differentiëren naar gelang van hun schrootverbruik. Deze differentiatie bestond in een progressieve terzijdestelling — in sommige gevallen zelfs volledige opheffing — van de gevolgen der prijsverevening.

Met het bestreden stelsel werd aldus vóór alles het in stand houden van een regelmatige voorziening der markt beoogd en voorts

het bevorderen van een rationeel beleid bij de exploitatie der hulpbronnen. Er bestaat evenwel geen enkele grond voor de bewering, dat de Hoge Autoriteit door tijdelijk aan sommige der in artikel 3 genoemde doeleinden voorrang te geven — ten gevolge waarvan zij slechts gedeeltelijk een compromis tussen alle in dit artikel genoemde doeleinden bereikte — de haar bij het Verdrag toegekende bevoegdheden tot andere doeleinden zou hebben aangewend dan die waartoe haar die bevoegdheden waren gegeven.

Nu de beweerde „détournement de pouvoir" niet is gebleken, moet dit middel worden verworpen.

2. Ten aanzien van de gestelde „détournement de pouvoir", hierin bestaande, dat met de bestreden bepalingen het tot stand brengen van een verdeling wordt beoogd

De in de bestreden bepalingen neergelegde financiële voorziening is noch naar de vorm noch naar haar gevolgen een repartitiestelsel in de zin van artikel 59 en Bijlage II. Deze bepalingen voorzien — doch alleen voor het geval zich zekere nauwkeurig omschreven economische omstandigheden voordoen en volgens een tot in bijzonderheden geregelde procedure — een rechtstreekse verdeling van de beschikbare grondstoffen over de verschillende categorieën verbruikers. De aldaar voorgeschreven regeling bestaat uitsluitend in het vaststellen van verbruiksprioriteiten en het verdelen van de voorraden, welke maatregelen beide rechtstreeks en uitsluitend de hoeveelheid der betrokken goederen betreffen en daarom geheel vreemd zijn aan enige indirecte beïnvloeding van de produktie door middel van de prijzen, zonder daarbij de omvang der aankopen te beperken. Artikel 58, waarop de eisende partij zich beroept, voorziet het instellen van een quotasysteem en het regelen van de bezettingsgraad der ondernemingen door het leggen van daartoe geschikte heffingen op de hoeveelheden, waarmede de produktie een bij algemene beschikking vastgesteld peil overschrijdt. Hierbij moet overigens nog worden gewezen op het verschil dat gemaakt wordt tussen maatregelen voor het geval van een uitgesproken crisisperiode (artikel 58), waarbij in de eerste plaats aan een rechtstreekse heffing op de hoeveelheden wordt gedacht, en de maatregelen, voorzien voor het geval van ernstige schaarste (artikel 59), waarbij de

rechtstreekse verdeling der beschikbare voorraden op de voorgrond staat.

De in de bestreden bepalingen neergelegde financiële voorzieningen mogen ook niet beschouwd worden als een bijzonder soort verdelingsstelsel, dat op grond van zijn wezenlijke kenmerken met dat van artikel 59 en Bijlage II zou kunnen worden gelijkgesteld.

De instelling van de aanvullende bijdrage en het ontzeggen van een referentieverbruik voor de na 31 januari 1958 in gebruik gestelde installaties en fabricagemethoden zijn geen maatregelen, die een zodanig dwingend karakter hebben, dat de regeling in feite op een distributiestelsel neerkomt. Veeleer vormen deze maatregelen niet anders dan zekere modaliteiten voor het overheidsingrijpen, welke behoren tot het wezen van een financiële voorziening, die naar haar aard de concurrentie en de produktie beïnvloedt. Uit geen der aangevoerde argumenten blijkt rechtens voldoende, dat het onderhavige stelsel in dit opzicht met de in artikel 59 en Bijlage II bedoelde verdeling mag en moet worden gelijkgesteld.

De Hoge Autoriteit heeft met de bestreden maatregelen het hoofd willen bieden aan een situatie, welke door de dreiging van een acute schaarste aan schroot werd gekenmerkt. Door hiertoe gebruik te maken van de haar bij artikel 53 *b*) van het Verdrag toegekende bevoegdheden heeft zij artikel 59 geëerbiedigd, dat bepaalt, dat tot de speciale procedure van rechtstreekse verdeling der voorraden, zelfs in geval van ernstige en op de voorgeschreven wijze geconstateerde schaarste, slechts dan mag worden overgegaan, wanneer de in artikel 57 voorziene middelen — waartoe eveneens de in artikel 53 bedoelde financiële voorzieningen dienen te worden gerekend — niet tot een doelmatig ingrijpen kunnen leiden. Het is juist, dat de bestreden bepalingen ten doel hebben de kosten progressief te doen toenemen naar gelang van de verbruikte hoeveelheden schroot en voorts die kosten zodanig te beïnvloeden, dat zij variëren naar gelang van de aard der schrootverwerkende installaties en fabricagemethoden; de eisende partij heeft echter niet aangetoond, dat de hieruit voor de betrokken ondernemingen voortvloeiende financiële last op zodanige wijze werd geregeld, dat het gewraakte stelsel als een equivalent moet

worden beschouwd van een directe kwantitatieve verdeling of van een regeling van de bezettingsgraad der ondernemingen.

Hoewel dus het toegepaste stelsel geen „verdelingsstelsel" vormt, behoorde — voor zover dat bedoelde stelsel enkele kenmerken van een indirecte verdeling zou vertonen — in elk geval nog het bewijs te worden bijgebracht, dat het werkelijke doel der bestreden bepalingen was, onder voorwendsel van een financiële voorziening, een indirecte verdeling langs de omweg van artikel 53 *b*) te bewerkstelligen, en dat dit werkelijke doel geenszins, zoals beweerd, bestond uit het bevorderen van schrootbesparing en van een regelmatige schrootvoorziening van de markt; of wel diende het bewijs te worden geleverd dat de Hoge Autoriteit zich had laten leiden door het streven aan de toepassing van artikel 59 te ontkomen, of dat zij in ernstige mate miskend zou hebben, dat het bestreden stelsel gelijkstond met de regeling voorzien in artikel 59. Deze punten zijn rechtens evenwel allerminst bewezen.

Een „détournement de pouvoir" is derhalve niet aangetoond.

3. Ten aanzien van de gestelde „détournement de pouvoir", hierin bestaande, dat met de bestreden bepalingen een verbod van bepaalde investeringen wordt beoogd

Artikel 54 van het Verdrag kent aan de Hoge Autoriteit bepaalde bevoegdheden toe met betrekking tot de coördinatie van de investeringsprogramma's en de financiering daarvan. Deze bevoegdheden moeten worden uitgeoefend in het kader van de algemene doelstellingen, bedoeld in artikel 46. De vaststelling van deze doelstellingen geschiedt in de vorm van publikatie van algemeen oriënterende programma's, welke met het oog op het gemeenschappelijk belang zijn opgesteld, alsmede in de vorm van het verstrekken van individuele adviezen betreffende de door de ondernemingen voorgelegde investeringsprogramma's.

Genoemde bepalingen beletten geenszins, dat in overeenstemming met het bepaalde in de artikelen 3, 5, 53 *b*), 57 en 59 van het Verdrag maatregelen worden getroffen ter beïnvloeding van de door de ondernemingen voorgenomen investeringen. Dit geldt in het bijzonder voor de maatregelen krachtens artikel 61 van het

Verdrag met betrekking tot de prijzen en meer nog voor de in artikel 53 *b*) bedoelde financiële voorzieningen, welke de Hoge Autoriteit mag treffen ter indirecte beïnvloeding van de produktie en welke naar haar aard op de plannen van de producenten en niet in de laatste plaats op hun investeringsprogramma's van invloed zijn. Derhalve kunnen de bestreden bepalingen, die met artikel 3 juncto artikel 53 *b*) in overeenstemming zijn, niet worden geacht een „détournement de pouvoir" in te houden met betrekking tot artikel 54. De eisende partij heeft geenszins aangetoond, dat de Hoge Autoriteit de bestreden bepalingen heeft vastgesteld met de uitsluitende of althans overwegende bedoeling om toepassing van de specifieke procedures, in voormeld artikel voorzien, te ontgaan.

Het middel van „détournement de pouvoir" met betrekking tot artikel 54 van het Verdrag moet derhalve worden verworpen.

DE PROCESKOSTEN

Krachtens artikel 60 van het Reglement van het Hof wordt de partij, welke in een proces in het ongelijk is gesteld, in de kosten veroordeeld; in casu werd de eisende partij in het ongelijk gesteld ten principale en de verwerende partij ten aanzien van de ontvankelijkheid. Er bestaat derhalve aanleiding om overeenkomstig lid 2 van genoemd artikel de eisende partij te veroordelen tot betaling van vier vijfden der proceskosten en de verwerende partij tot een vijfde.

Gezien de processtukken;

Gehoord partijen in haar pleidooien;

Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;

Gelet op de artikelen 2, 3, 4, 5, 33, 46, 47, 48, 53, 54, 57, 58, 59, 65, 80 en Bijlage II van het Verdrag;

Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie;

Gelet op het Reglement van het Hof van Justitie, alsmede op het Reglement van het Hof van Justitie betreffende de Justitiekosten;

HET HOF VAN JUSTITIE

Verwerpende al hetgeen meer of anders is gevorderd,

Verklaart en beslist als volgt:

Het beroep tot nietigverklaring van de artikelen 3 (1 b), 4 (3), 5, 6, 7, 8 en 9 van Beschikking No. 2-57 van de Hoge Autoriteit de dato 26 januari 1957 is ontvankelijk, doch niet gegrond; het beroep wordt derhalve verworpen.

De eisende partij wordt veroordeeld tot betaling van vier vijfden van de proceskosten en de verwerende partij tot betaling van een vijfde.

Aldus door het Hof gewezen en ondertekend te Luxemburg op zesentwintig juni negentienhonderdachtenvijftig,

PILOTTI VAN KLEFFENS DELVAUX
SERRARENS RIESE RUEFF HAMMES

Uitgesproken ter openbare zitting gehouden te Luxemburg op zesentwintig juni negentienhonderdachtenvijftig.

De Voorzitter,
M. PILOTTI

De Rechter-Rapporteur,
L. DELVAUX

De Griffier,
A. VAN HOUTTE